

Marie Holková
Novéna k svaté Anežce České

Motto.

Tiší a srdcem prostí
zrcadlem minulosti
nám hledí v tvář.
Tak mnoha staletími,
dny dobrými i zlými,
prosvítá Anežky zář.

Církevní schválení k vydání NOVÉNY K SV. ANEŽCE ČESKÉ udělil svěřící biskup pražský Jan Lebeda.

Několik rad

Novéna je pozdvižení mysli k Bohu a pohroužení se do vlastního nitra po devět dní, abychom jistěji (skrže přímluvu některého světce) dosáhli vyslyšení své prosby. A proto tato novéna k svaté Anežce České je stavěna na následujících bodech:

a) Naše modlitba je nejúčinnější, když jsme ve stavu milosti posvěcující. Doporučuje se vykonat dobrou svatou zpověď hned na začátku novény nebo během ní. Kdo nechodí častěji k svátostem, těm bude tato novéna nejlepší průpravou, aby si svatou zpověď udělali alespoň devátého dne. Obětujeme také svaté přijímání na úmysl, na který nověnu konáme.

b) Prosíme-li sv. Anežku o přímluvu, je slušné, abychom o ní něco bližšího věděli, potřebujeme se s ní seznámit tak, abychom si ji živě představili, abychom ji měli rádi a tak s větší důvěrou jí svěřovali své strasti. Proto je tu na každý den jako duchovní čtení jedna povídková črta, zachycující některé okamžiky jejího života a působení.

c) Abychom se během novény opravdu duchovně spřátelili s tou, která nám má vyprositi žádaný dar od Boha, musíme sestoupit do svého nitra a srovnávat život Anežčin se svým, uvažovat, co třeba z našeho srdce odstranit, abychom byli hodni takové přítelkyně z nebe. Proto pečlivě pročítej každodenní úvahu, přemýšlej o ní i během dne a také se podle ní zařid'. Bud' si vědom, že modlitba je pozdvižení mysli k Bohu a věcem mu blízkým, považuj tudíž i duchovní četbu a duchovní úvahy za modlitbu, patřící k novéně.

d) Během novény konej také dobré skutky a drobné oběti sebezáporu, neboť tato modlitba skutky je velmi účinná. Podle možnosti dej sloužit mši svatou ke cti svaté Anežky České a denně bud' přítomen mši svaté, nebo alespoň navštiv Pána Ježíše ve svatostánku. Kdo by z vážných důvodů nemohl k sv. přijímání nebo vůbec do kostela, ať nověnu koná také, jsou-li jeho překážky opravdu nepřekonatelné, Bůh se spokojí s dobrou vůlí.

Každodenní pořad novény k svaté Anežce České je tento:

1. Čtení na příslušný den.
 2. Otče náš... Zdravas Maria...
 3. Úvaha na příslušný den.
 4. Prosba k svaté Anežce České za vyslyšení.
 5. Litanie k svaté Anežce České.
 6. Sláva otci...
 7. Devátého dne přidáme na konec modlitbu na ukončení novény.
-

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Čtení na první den:

Stručný životopis

Svatá Anežka Česká se narodila 20. ledna 1208 na královském hradě Pražském. Její otec, král Přemysl Otakar I. zapudil svou ženu Adlétu a vzal si za druhou manželku uherskou princeznu Konstancii. Tato se stala zákonitou jeho ženou teprve po smrti Adlétině, jsouc již královou družkou po více let. Anežka se vlastně narodila ze svazku hříšného, ale celým svým životem ukázala, že Bůh i morální zlo může svou všemohoucností obrátit v duchovní dobro.

Když byly Anežce tři roky, odvezli ji do Polska, kde jako snoubenka slezského vévody Boleslava byla vychovávána jeho matkou, sv. Hedvikou. Maličký snoubenec však zemřel a šestiletá Anežka se vrátila na Pražský hrad. V devíti letech byla dána na vychování premonstrátkám v Doksanech nad Ohří. V jedenácti letech ji otec opět zasnoubil nastávajícímu německému králi Jindřichu VII. Odvezl Anežku na vídeňský dvůr, ale i zde z jejího zasnoubení sešlo, neboť Jindřich VII. se rozhodl pro Markétu Babenberskou. Přemyslovna se vrátila domů ráda, v hloubi srdce si už dávno přála zasnoubit se jedině Bohu. Proto odmítá další uchazeče. O její ruku totiž žádá anglický král Jindřich III. a dokonce německý císař Bedřich II. Anežka však myslí jen na službu Kristu a bližním. Zakládá řád Křížovníků s červenou hvězdou, povolává do Čech první františkány, píše si o informace svaté Kláře a vystaví pro klarisky duchovní středisko v Praze Na Františku.

Dvacátého pátého března roku 1235 vstoupila Anežka do svého kláštera klarisek jako řeholnice. Svůj klášterní život naplnila modlitbou, posty a prací pro chudinu. Obětavě sloužila trpícím a byla všemi milována. Zemřela, když jí bylo sedmdesát čtyři let.

I po smrti byla ctěna a brzy byly hlášeny zázraky, které se staly na její přímluvu. Avšak pro nepokoje v zemi a různé nepříznivé dějinné události, teprve v roce 1872 došlo k blahorečení této velké služebnice Boží.

Otče náš... Zdravas Maria...

Úvaha na první den

Ač byla svatá Anežka z rodu královského, nebyl její život snadný. Již v útlém dětství musela z domova a pak zase znova a znova mezi cizí lidi. A přece byla vždy poslušná rodičů i vůli Boží. Královský otec měl s ní ctižádostivé plány, v jeho očích to bylo neštěstí, kdykoliv ze zasnoubení sešlo. A zatím Bůh měl také své plány s Anežkou a zdánlivé neštěstí bylo její duši a mnoha jiným duším ke štěstí. Kdož ví, zdali by český národ neměl o světici méně, kdyby se Anežka stala královnou či císařovnou. Jakmile Anežka poznávala jasně vůli Boží, odmítala rady příbuzných, aby se provdala. My, dnešní lidé, jednáme obvykle opačně. Především máme svou

hlavu a nedbáme v mládí dobrých rad rodičů, později rad církevních představených, jež jsou našimi duchovními otci. Děláme si podle svého a když pak nevíme kudy kam, nejdeme nejdříve před svatostánek, abychom se poradili se svým nejlepším Přítelem a poznali vůli Boží, ale běháme se radit s lecjakými i náhodnými lidmi. Dobrá vnuknutí anděla Strážce pokládáme za dětskou záležitost.

Nuže, dnes si dobře promysleme, co bychom v této záležitosti měli napravit u sebe. Umiňme si, že budeme prosit za poznání vůle Boží, kdykoliv něco důležitého budeme konat. Poradíme se s duchovním otcem, budeme se řídit ve všem Božími a církevními příkázáními, neboť v nich se nám projevuje vůle Boží nejzřetelněji a závazně pro každého z nás. Pak budeme hodni, aby nás svatá Anežka Česká vyslyšela.

Modlitba k svaté Anežce České za vyslyšení

Naše přemilá svatá Anežko Česká, vroucně tě prosíme, přimlouvej se za . . . (řekni svými slovy účel novény). Ty jsi tak blízko Božskému Srdci Ježíšovu, které přislíbilo, že požehná každému podniku svých ctitelů. Vezmi si mou záležitost za svou a tak jí Božské Srdce jistě požehná, to jest vyslyší naše prosby skrze tebe, ó naše soucitná přimlůvkyně. Přimlouvej se také za nás, abychom svá dobrá předsevzetí vždy plnili a tak věrně Bohu sloužili a došli jednou věčné spásy. Amen.

Litanie k svaté Anežce České

(Jen pro soukromou potřebu)

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, smiluj se nad námi!

Pane, smiluj se nad námi!

Kriste, uslyš nás!

Kriste, vyslyš nás!

Otče s nebes, Bože, smiluj se nad námi!

Synu, Vykupiteli světa, Bože, smiluj se nad námi!

Duchu svatý, Bože, smiluj se nad námi!

Nejsvětější Trojice, jeden Bože, smiluj se nad námi!

Svatá Maria, oroduj za nás!

Svatá Boží Rodičko . . .

Svatá Panno panen . . .

Svatá Anežko Česká . . .

Vznešená dcero rodu královského . . .

Ozdobo země české . . .

Přítelkyně svaté Kláry . . .

Slávou světa pohrdající . . .

Pokorná řeholnice . . .

Příklade poslušnosti . . .

Vzore skromnosti . . .

Dobroditelko chudých . . .

Láskyplná sestro nemocných . . .

Ochotná pomocnice potřebných . . .

Osvědčená přimlůvkyně trpících . . .

Mocná orodovnice zarmoucených . . .

Rádkyně českých králů . . .

Usmířující rozhněvané . . .

Vítězná bojovnice proti zlu . . .

Abychom tě dovedli následovat . . .

Abychom Boha milovali a jemu sloužili . . .

Abychom bližní za své bratry považovali . . .

Abychom trpící utěšovali podle tvého příkladu . . .
Abychom nuzným pomáhali, jak tys to činila . . .
Abychom se v křesťanských ctnostech zdokonalovali, jak tys to dovedla . . .
Abychom byli vždy poslušni vůle Boží . . .
Abychom tělo, svět a ďábla přemáhali . . .
Abychom svou víru statečně vyznávali . . .
Abychom veškerá utrpení statečně snášeli . . .
Abychom nikdy naději neztratili . . .
Abychom na život věčný nezapomínali . . .
Abychom byli na smrt dobře připraveni . . .
Abychom se rádi posilovali svatými svátostmi . . .
Abychom se jednou s tebou shledali v nebeském domově . . .
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, uslyš nás, Pane!
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi!
Kriste, uslyš nás!
Kriste, vyslyš nás!
Pane, smiluj se nad námi!
Kriste, smiluj se nad námi!
Pane, smiluj se nad námi!

Modleme se

Věčný Bože, obětujeme ti rány našeho Pána Ježíše Krista, abys zahojil rány našich duší a na přímlovu svaté Anežky České dej nám své požehnání a vyslyš naše pokorné prosby. Uděl nám všechny milosti, potřebné tělu i duši a v hodině smrti nám buď milostiv!

Zvláště pak tě prosíme za . . . (řekni svými slovy, co si chceš novénou vyprosit). Pevně důvěřujeme, že nás vyslyšíš, abys tak oslavil naší přímlovkyni, svatou Anežku Českou. Kdyby snad naše prosba nesouhlasila s plánem tvé Prozřetelnosti, prosíme tě, dej nám sílu a odevzdanost do tvé svaté vůle.

Oroduj za nás, svatá Anežko Česká,
abychom byli hodni zaslíbení Kristových!

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému,
jako byla na počátku, i nyní i vždycky
a na věky věků. Amen.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Čtení na druhý den

Když se narodila . . .

Bylo mrazivé jitro. Na střechách Hradu ležel sníh již od Nového roku, roubení kolem studny na druhém nádvoří bylo lemováno ledovým krumplováním. Toho rána si o rampouchy odřel prsty panoš Velek, když pospíchal načerpat ze studny vodu. Už po kolikáté ho žene paní Háta, chůva královských dětí, pro čerstvou vodu, kterou pak v kotlíku ohřívá. Velek rád Hátě vyhoví, vždyť bude opět veselo na pražském Hradě. Kdykoliv se pan král, Přemysl Otakar, zvaný první, dočkal v rodině křiku nemluvněte, vždy vystrojil pro královskou družinu velké hody.

Velek horlivě točí rumpálem, až rzivé řetězy hudou skřípavou písničku. Voděnko, voděnko, skoč do vědra. Z vědra tě vyleji do dvou džbánů a donesu Hátě. Ta tě ohřeje v kotlíku, vyleje do měděné mísy, umně tepané, aby v tobě vykoupala růžové děťátko, českou princeznu, právě dnes narozenou. Královský písař nakreslí malovaným písmem na žlutý pergamen - Léta Páně dvanáctistého osmého, dvacátého dne měsíce ledna se narodila královská dcera... A jak jí vlastně budou říkat? Velka napadá hned to, hned ono jméno. Po matce Konstancie? Což Adlétka? To se panošík jen ušklíbl. Jak by nevěděl, že je to jméno v nemilosti, nikdo je nahlas nepronese. Vždyť první královna Adléta oplakává svůj smutek odložené manželky kdesi v cizině, zatímco uherská princezna Konstancie si vzala vdovce po živé, a to navzdory Božimu i církevnímu příkázání. Říká se, vlastně jen šeptá mezi služebnictvem, že svědomí nedá paní královně pokoje. Nejen ve dne, ale i ve snu ji zneklidňuje. Háta neudržela jazyk za zuby, některé společníci špitla pár slovíček a ta zas jiné. Inu, svěř ženským uším tajemství, chceš-li, aby je všichni znali.

Tak prý jedné noci královna probudila chůvu s pláčem. „Háto, ach, Háto, měla jsem hrozný sen. To děťátko, které nosím ještě pod srdcem, se mi zjevilo jako sličná panna, ale oblečena v zíněném šatu, přepásaném lněným provazem. Tak prý bude oblečena po celý život. Je to snad trest za moje hříchy?“ ptala se královna, všecka poděšena, Háta měla co dělat, aby ji uklidnila, snům se přece věřit nemá.

A proč by se nemohlo věřit? - uvažuje Velek. To si vzpomněl na svatého pěstouna. Josef byl ovšem světec, se kterým mohl anděl ve snu mluvit jako se sobě rovným. Jenže naše paní královna má zatím do svatosti daleko. Panošíkovo mudrování přetrhl ostrý ženský hlas. „Velku, kde vězíš tak dlouho?“

I skrze záclonu sněhových vloček vidí chlapec na zápraží široké ženské sukně. Nu, ovšem, paní Háta je nedočkavá. Panoš, zardělý spěchem i štiplavým mrazíkem, stoupá za chůvou po úzkém schodišti v hořejších komnatách. Z jedněch dveří se ozývá dětský pláč. Chůva bere od Velka džbány s vodou a jeden po druhém staví je dovnitř jizbice jen pootevřenými dveřmi. Nemusí ten zvědavý holobrádek vidět, že ještě svou zásobárnu vody, bylin a všelijakých lektvarů, do zásoby uvařených, neměla čas uklidit, jak jindy zrána činívala. Ale dnešní den je přece výjimečný. Tvář

jí rozsvítil úsměv, jak vzpomněla na robátka, kvůli kterému nebyl na pořádek čas. Velek ten úsměv ihned zachytil jako dobré znamení, že se smí osmělit k otázce.

„Už víš, paní Háto, jaké jméno ta princeznička dostane při křtu svatém?“

„Nu, to ti smím prozradit. Bude se jmenovat Anežka po římské světici. Jenže ta byla již ve třinácti letech umučena.“

„Anežka česká musí žít dlouho,“ vyhrkl chlapec, polekán římskou světicí.

„Dej Bůh, až na věky!“ pokývla chůva hlavou. Netušila, že bezděky řekla víc nežli zbožné přání. Neboť nejen v nebi na věky, ale i v srdci a v paměti českého věřícího lidu zůstane navždy živá naše milá přímluvkyně, Anežka Přemyslovna.

Otče náš... Zdravas Maria...

Úvaha na druhý den

Královna Konstancie nedbala Božího přikázání a církevních nařízení o nerozlučnosti manželství. Vzala si Přemysla Otakara I., ačkoliv jeho první manželka Adléta ještě žila. „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj,“ jasně řekl Kristus, když se ho ptali, zdali je rozvod dovolen. „Kdo by zapudil svou manželku a pojal jinou, cizoloží, a kdo si vezme rozloučenou, cizoloží,“ praví Kristus a jeho slova platí stále, i když světské zákony rozvody a další manželství dovolují. Konstancii svědomí vyčítalo, že nejedná správně, proto také později činila pokání a zemřela smířena s Bohem. Avšak dnešní lidé již mají často svědomí tak otupělé, že jim ani nic nevyčítá. Jsou i takoví křesťané, kteří vstoupí v občanský sňatek s rozvedeným, anebo se sami rozvedou, a pak dále chodí do kostela, považují se za dobré katolíky a čekají po smrti nebe. Jak veliký je jejich omyl! Anežka celým svým nevinným životem napravovala vinu rodičů. Nepožádáš manželky (manžela) bližního svého, to platí jak pro ženy, tak pro muže, po několik tisíciletí již platí tento neměnný zákon, vyslovený samým Bohem, když Mojžíši dával desatero. A ty by sis troufal myslet, že jsi výjimkou z tohoto zákona? Jsi povinen poslouchat Boha, poslouchat Kristovu Církev, jinak ztrácíš svou věčnost. Lidé ovšem na omluvu říkají, že když se dva lidé milují, vše je jim dovoleno a pod. Nezaměňujme však vášeň za lásku. Miluješ-li opravdu, neolupuj milovanou bytost o její věčnost. Umiňme si dnes, že budeme vždy respektovat 9. přikázání Boží a při každé příležitosti budeme zastávat katolický názor na nerozlučitelnost manželství,

Svatá Anežko, pomáhej nám v tom svou přímluvou!

[Modlitba k svaté Anežce České za vyslyšení](#)

[Litanie k svaté Anežce České](#)

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Čtení na třetí den

Odpusť jim, otče!

Mnoho zimních vánic již profouklo hradní nádvoří, mnoho jarních dešťů omylo okenní rámy. Není více panoše Velka, zato přídvevník Velek obchází královu komnatu, pečlivým okem střeží, zdali je v krbu dosti dubových polen, zdali se cínová konvice na vodu blýská, zdali je číše na víno připravena.

Dnes je však Velek netrpěliv. Hned dveře otevírá a dlouhou chodbou pátrá, brzo-li páni skončí rokování, brzo-li propustí krále k odpočinku, hned zase bere pohrabáč, polena v krbu urovnává, řežavé uhlíky jako by mu hořely v hlavě, jak je mu rozčilením horko. A není divu. Jedná se o velkou věc. Těžce byl uražen český král Přemysl Otakar I., těžce se bude trestat zrada na jeho nejmilejší dceři, naší přemilé princezně Anežce. V té chvíli Velek vzpomněl, jak si kdysi o roubení studny poranil ruku, když spěchal načerpat vodu k omytí nemluvněte. Věru, překrásná panna se z mrněte vyklubala, těžko pochopit, kamže to Jindřich dal oči, takovou snoubenku opustil a dal přednost Markétě, nevím o kolik starší. A v tom je asi háček - uhodil Velek pohrabáčem - že byla starší, protřelejší dvorními pletichami, v ženských kejklich a frejích se znala, kdežpak naše Anežka, růžička rosou nadýchnutá! Oči jako dítě a srdce nedotčené. A tak nám Bavoři poslali Anežku zpět. Přišla s úsměvem, miloučká, ale pan král, ten se ukrutně rozhněval, bodejď by ne, vždyť jeho Milost měla plány ...

Velek svou myšlenku utrl, neboť se kopnutím rozletěly dveře, prudce již vchází jeho Milost král. Velek honem, honem ke krbu přistavuje křeslo, neboť král burácí: „Vino sem! Nalej mi zčerstva! Zapít tu hořkost! Psi! Mečem na ně!“ Tak vždycky chrlil král svou důvěru k nejmilejšímu ze svých osobních služebníků. Nečekal radu. Nečekal odpověď: Jen se chtěl vykřičet a k tomu Velek uměl mlčet. Tak to král přece chtěl. Sotva král omočil ústa vínem, zlehka se otevřely dveře. Hle, princezna Anežka. „Smím? Tak ráda bych ti něco řekla, otče!“ Král, podmračený, kývl rukou. Půlí tváře se ještě kříví na Bavoř, půlí se usmívá na Anežku. „Půjdem pomstít pohanu,“ hladí král dívčí hlavu, obtočenou bohatými pletenci.

Anežka přikleká k otcovu křesílku. Na koleno mu klade líčko, horoucně prosí: „Uyslyš mě, otče, zanech pomsty! Nechci, aby se pro mne prolila krev. Kolik nevinných by mohlo zemřít v tom zbytečném boji! Což ještě nechápeš, že já si urážku nikterak k srdci nepřipouštím?“

Král sebou nakvašeně škube. „Jakže? Odpustit takovou pohanu? Kdo to kdy slyšel?“

Anežka pozvedla k otci oči, plné hřejivé něhy. „Tatínku drahý, vzpomeň, že denně prosíme Boha - odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. Chápej přece - jak my odpouštíme, tak i nám bude odpuštěno. „

Královský otec uhnul zrakem. Zahleděl se do plamenů v krbu. Jako by se v nich bleskově mihla tvář zapuzené manželky Adléty a jeho dětí, které musely odejít s ní. Krásná Markétka, kterou si zamiloval dánský král . . . Ach ano, Bůh mu měl mnoho co odpouštět. Anežka ví. A před ní je tu král jako na posledním soudu. Rychle pozvedl k ústům číši. A když ji vyprázdnil do dna, prudce řekl: „Staň se tvá vůle!“ Potom, aby své dojetí zakryl, mrštil Uelkovi k nohám prázdnou číši. „Necháš mě žízni leknout, hňupe!“ Ale předveřník ví, že je to burácení jen tak z dálky, z té bouřky blesky neuhodí, ví to i Anežka - jen se na Uelka ještě usměje a rychle zmizí.

Otče náš... Zdravas Maria...

Úvaha na třetí den

Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. Tak se denně modlíme v Otčenáši. Říkáme to pravdivě a upřímně? Nesvoláváme někdy vlastně na sebe Boží hněv, když sami neodpuštíme, jsme pomstychtiví, nesmířliví a při tom říkáme v modlitbě „tak jako i my odpouštíme;“ jako my - má tedy být Bůh vůči nám nesmířlivý, má mstít naše urážky? Bůh mi bude měřit mou mírou.

Anežka uměla odpouštět. Jedná jako pravá křesťanka. Prosí ještě otce, aby i on odpustil. Nechce se mstít. Chceme-li, aby se za nás přimlouvala, musíme se jí svým jednáním přiblížit, líbit se jí. Nemůžeme se jí líbit v tvrdosti vůči bližním, ať už nám ublížili skutečně anebo zdánlivě. „Budete-li milovat jen ty, kteří vás milují, čím se lišíte od pohanů? I oni tak činí,“ praví Kristus ke svým učedníkům. „Milujte nepřátele své a dobře činite těm, kteří vás nenávidí“ - přikazuje jim dále a jeho slova jsou závazná i pro nás.

Je to těžké a nejde to hned napoprvé. Ale musíme se snažit mít alespoň dobrou vůli, postupně s pomocí Boží se tomu také naučíme. Umiňme si při nejbližší příležitosti se smířit, s kým se hněváme. Svatá Anežko, přispěj nám k tomu svou pomocí!

[Modlitba k svaté Anežce České za vyslyšení](#)

[Litanie k svaté Anežce České](#)

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Čtení na čtvrtý den

Volba

Růžově kvete jabloň v královském sadě a pod růžovou jabloní květ ze všech nejvonnější - Anežka Přemyslovna. Zlehka se opřela o kmen stromu. Stará Háta ji doprovází na vycházce, ale nohy jí už neslouží, jak kdysi sloužily, ráda si rozhodila sukně, aby usedla pod jabloní. Oči se ovšem zvědavostí neunaví, i pokukuje Háta na pergamen, který princezna právě rozvinuje, v ruku obrací, pročítá. Háta může jen tlustou pečeť podrobněji zkoumat, visí trojmo na žlutých stužkách z okraje pergamenu, co však pergamen královské panně říká, těžko se ze zadní strany listu zkoumá.

Háta sebou vrtí, dlouho-li královská panna jenom potichu chce rty pohybovat? Proč se mi nesvěří? Což jsem ji na svět nevyvedla, vlastními prsy neodkojila? Což jsem . . . Vtom se mysl chůvina utišila, to jak se v úsměvu zableskla perleť mezi dívčími rty. Princezna promluvila: „Háto, Hátičko, poslyš! Víš, že mě do Anglie láká světská sláva? Víš, byl by slavný průvod mnoha královstvími, potom veliká loď, krásná jak zlatá labuť, plující z kouzelné země do země vil. Ta loď by přistála se mnou u ostrova. Tam prý je ranní plášť ušitý z mlhy, večerní střevíčky z mořských pěn. Háto, král Anglie se o mne uchází.“

„A já myslila, že mi vyprávíš noční sen,“ bručela Háta. „Nu, máš teď, jasná panno, na vybranou. Poslové německého císaře jsou prý také na cestě, velmi prý císař o tebe stojí. Zvol si, buď budeš vládnout v Anglii anebo budeš císařovnou. Já s tebou půjdu všude. „

„O třetím poselství nic nevíš?“ mile se podívala Anežka na chůvu. Háta v údivu pozvedla paže: „Cože? Třetí nápadník? To se tvá stará Háta dovídá teprve nyní?“ Princezna vytáhla ze záhadří uzoučkový svitek pergamenu. Nerozbalila listinu, vždyť znala jeho obsah nazpaměť, tolikrát ho pročetla. Přitiskla ústa na pergamen a potom zašeptala:

„Je z Vlach. Od naší přemilé sestřičky v Kristu, pokorné Kláry z Assisi. Pošle mi svoje řeholnice, vystavím pro ně a pro sebe klášter, Háto. A tam si zvolím ženicha ze všech nejkrásnějšího - Ježíše Krista.“

„Staň se,“ řekla dojatě chůva. „I tam, chceš-li mě vzít s sebou, i tam tě ráda doprovodím.“

Otče náš... Zdrávas Maria...

Úvaha na čtvrtý den

Svatá Anežka měla možnost stát se první dámou Evropy, neboť v tehdejší době titul císaře byl nejvyšší hodnocení. Tento německý císař byl otcem jejího bývalého

snoubence, tedy jistě o hodně starší. Ale to nebyl pravý důvod, proč ho Anežka odmítla. Vždyť se rovněž mohla provdat za mladého panovníka Anglie. Anežka však jasně chápala, že všechna sláva tohoto světa je pouhý třpyt slunce na vodě, sáhneš-li po něm, zůstane prázdná dlaň. Avšak naplnit duši slávou Boží, to je přeměna vlastního nitra v nebe, jež v sobě celé slunce nosí.

Anežka netoužila vyvýšit svou osobu. Chtěla vyvyšovat Boha v srdcích těch nejubožejších, kterým po celý život sloužila - pražské chudině. Svým milosrdenstvím a láskou chtěla hlásat milosrdenství a lásku Boží. Dala přednost hodnotám duchovním před hodnotami hmotnými.

Tento její příklad je naléhavou výzvou k dnešnímu člověku. Někteří lidé usilují především o dobro materiální, a to i za cenu ztráty na hodnotách morálních. Zamysleme se nad tím, zdali jsme i my nepodlehli shonu za pozemskými statky. Myslím při své práci a při svých činnostech jen na hmotný prospěch svůj a svých nejbližších? Čím se snažím přispět k oslavě Boha? Jsem si toho jasně vědom, že Bůh se o mne a o mé drahé dovede postarat, budou-li se řídit podle rady Syna Božího: „Hleďte nejdříve království Boží a všechno ostatní vám bude přidáno.“ On nelhal. On nikdy neklame. On své sliby vždy plní. Já mu věřím. Tak proč nejsem důsledný, proč se podle této rady neřídím, proč si myslím, že se musím starat sám a lopotit tak, že pak už nemám čas na Boha a jeho oslavu a na svou duši myslet. Někdy jsou to jen výmluvy u nás. Stokrát jsme slyšeli v evangeliu podobenství o pozvaných k hostině, jak se vymlouvají, že nemohou přijít pro starosti a různé záležitosti. Stokrát jsme to slyšeli a přece jednáme docela stejně jako ti pošetilci v podobenství.

Nemohu-li opravdu vyšetřit čas, mohu Bohu věnovat svou práci, přesné plnění svých povinností. Umiňme si dnes, že i mezi prací občas v duchu vyslovíme střelnou modlitbu. Může to být kterákoliv. Například:

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, přijď k nám království tvé!

Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše!

Vše pro tebe, nejsvětější Srdce Ježíšovo.

Takto i při nepatrné ztrátě času můžeme něco udělat k oslavě Boží a ku prospěchu své duše.

[Modlitba k svaté Anežce České za vyslyšení](#)

[Litanie k svaté Anežce České](#)

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Čtení na pátý den

V nový život

V ten den, kdy Přemyslovna vstupovala do kláštera, všechno se na Hradě již od časného rána připravovalo k slavnému doprovodu.

Řinčela hradní nádvoří lesknoucími se pancíři, to páni rytíři se sjeli zdaleka, dunělo dláždění pod tepem koňských kopyt. V bledistém světle březnového slunce se zlatě leskly vyšívané kmenty dvorních dam. I v komnatách a na síních pražského Hradu je velký šum a ruch. Jen v dívčí jizbě, komnatce princezny, je ticho. Tajemné ticho se chvěje ovzduším, jako by růže očima rosy prosila: vezmi si všechnu mou vůni, Pane - tak sahá k srdci mlčení komnaty princezny, že stará Háta, když vstoupila dovnitř, svůj povzdech zadržuje a jenom beze slov si stírá slzy šátkem. Princezna má hlavu v dlaních na klekátku.

Do dveří vchází sám král Václav, Anežčin bratr. Pokynem ruky naznačil chůvě, aby je ponechala o samotě. Když jeho rozkaz vykonán, král se váhavě přiblížil ke klekátku. Dvakrát ruku vztáhl, nežli dotekem přetrhl dívčí zahloubání.

„Ty, bratříčku?“ Anežka se usmívá už jen jako z velké dálky.

A potom dodá: „Dnes tedy naposled . . .“

„Ještě své rozhodnutí můžeš změnit, Anežko, ještě je čas,“ kvapně prorekl král, neboť jen proto sem přišel, aby zadržel hodinu bolestného rozloučení s milovanou sestrou.

„Mluvíš jako ten, který mne právě pokoušel.“ Anežka odstoupila od klekátka.

„Kdo?“

„Nepřítel duší. Sladce zněl jeho hlas, když k mým myšlenkám promlouval, že královny jsou mocné a mohou nasycovat nuzné a stavět chrámy, kláštery, a moci přikazovat lidem, aby velebili Bohu. A řeholnice že jsou nemohoucí, chudé a musí čekat, až jim žebrák přijde k bráně, pak teprv jejich dobročinnost si získá zásluhy.“

„To byl hlas rozumu, jenž ti to říkal, sestřičko. A pochybuješ o tom, že měl pravdu?“

„Byl to hlas ďáblův, bratře Václave. Ó, kdybys miloval tak Pána, jako ho miluji já, nehodná, dal by ti rozeznávat hlasy. Hle, ďábel takto zapomíná, že je Bůh přemocný, že královny mu nejsou k ničemu. Bůh přece má v sobě všechnu moc. A proto svého synáčka svěřil jen chudé dívce nazaretské, ač bylo tehdy tolik královen. A k ochraně jim oběma dal zase chudého tesaře Josefa. Žádám-li po Bohu, aby mi svěřil mnoho božích dětí, musím se stát chudou, prostou, aby tím více zazářila jeho sláva.“

Václav byl nešťasten. „A v tom si, Anežko, nikdy nebudeme rozumět. Raději o tom nemluvme.“ Vzal si ji za obě ruce, díval se naléhavě v Anežčinu tvář a znova promluvil: „Víš, že jsem tě měl vždycky rád. Ba ze všech nejraději. Jsem vskutku nešťasten, že právě ty, tak přemilá a krásná, se uzavíráš do kláštera. Nechci tě přemlouvat, jako jsem činil, aby ses provdala. Jen to chci říci, že je ještě čas. Alespoň oddal odchod. Zůstaň na Hradě s námi. Na stáří - jednou snad - si odpočineš mezi klariskami.“

Anežka zavrtěla hlavou: „Marně ti pokušitel klade na rty tato slova, bratře. I já vás tu mám všechny ráda. Víš však, že náš Pán řekl: Kdo z vás miluje matku, otce, bratra víc nežli mne, není mne hoden. Jdi, králi, jdi, mé dvorní dámy čekají, aby mě ještě naposled dnes zahalily v třpytné roucho. A potom v průvodu mě doprovodíš na František.“ Mluvila tak jemně, jako když hebkým šátkem ránu obvazuje a vedla krále ke dveřím . . .

Otče náš... Zdrávas Maria...

Úvaha na pátý den

Anežka, když se jednou rozhodla pro život řeholní, neměnila již svého rozhodnutí, ať už ji pokoušel vnitřní svět myšlenkový, jehož tak často nepřítel duší používá, aby své nápady nám zaměnil za naše vlastní, ať už ji přemlouvalo její okolí, nedala se zviklat ani přemluvit k odložení svého záměru na pozdější dobu.

Jak málo se jí v tom podobáme! Jak často měníme své úmysly, svá rozhodnutí, o kterých víme, že jsou dobrá, a přece je odkládáme z pohodlnosti, nebo pro jiné malicherné příčiny. Proč je dnešní člověk tak nedůsledný? Rychlé tempo života, vír událostí, stále nové a nové dojmy, kterými ho zasypávají noviny, rozhlas, biografy, televize a prostředí pracovní, to vše mu zabraňuje, aby se hlouběji ponořil do své duše, jistěji naslouchal hlasu Božímu ve svém srdci a pevněji šel za svým cílem.

A přece jsme povinni být důslední, zvláště v plnění závazků, které nám ukládá Bůh a jeho Církev. Bůh nežádá na každém z nás, aby šel do kláštera. I ve světě však jsme povinni rozmnožovat duchovní hřivnu, kterou jsme obdrželi na křtu svatém, když jsme byli přijati do církve Kristovy.

Zamysleme se dnes nad tím, jak jsme dosud hospodařili s bohatstvím modlitby, svatého přijímání a jiných milostí, které nám dal Bůh skrze svou Církev k dispozici.

Už jsme si někdy uvědomili, že na nás závisí též spása jiných duší? Možná, že jenom moje modlitba chyběla k tomu, aby ten či onen známý (nebo neznámý) přemohl pokušení, vyhnul se těžkému hříchu.

Zvláště nezapomínejme se modlit za kněze. Jak často ten, který je právem či neprávem posuzuje, je vlastně viníkem sám, protože nikdy ještě neztratil ani Otčenáš za to, aby právě tomu posuzovanému knězi dal Bůh sílu k přemožení pokušení.

Budeme o tom uvažovat i při své práci, abychom poznali dobře, co bychom v tomto bodě měli u sebe napravit.

[Modlitba k svaté Anežce České za vyslyšení](#)

[Litanie k svaté Anežce České](#)

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Čtení na šestý den

Na Františku

Denně byla brána kláštera Na Františku obléhána hladovými a denně sestry klarisky ochotně kladly chleby do vztažených dlaní. Denně přinášeli nemocné a trpící do špitálu křižovníků s červenou hvězdou, kteří se z lásky k Bohu a z příkazu své zakladatelky, Anežky Přemyslovny, věnovali jejich ošetřování. Nejvíce práce ze všech měla Anežka, zvaná starší sestra.

„Jen slůvko útěchy mi od ní dopřej,“ žadoní matka, které v náruči zmírá dítě. Marně se fortnýřka brání, že Anežka má čtyři jiné návštěvy a ještě dneska nejedla, ač už se slunce dávno přeneslo přes věže chrámu sv. Barbory.

„Já s ní teď musím mluvit,“ naléhá současně jiná, ještě dívčina. „Chtějí mne provdat za vdovce, sestra Anežka jistě najde radu.“

„Anežko, matičko chudých, pomoz!“ křičí již na prahu utrmácený sedlák. A chvějícím se hlasem vypravuje: „Neprávem mě pán vsadil do vězení, tak tak jsem unikl. Teď mi jde o život. Jenom sestra Anežka mě může zachránit, pusťte mě k ní.“

„Uždyť vy ji usoužíte,“ naříká fortnýřka. „To je den co den, samý stesk a samá prosba o radu a pomoc. Uždyť pomalu už naše milá starší sestra ani nejí a na spánek ani nevzdechne, jen vám se rozdává, jen na vás myslí, jen pro vás hledá rady u Boha, postí se a modlí se po celou noc. Už je to na ní také vidět. Nejedna vráska zklíkatila její krásné čelo, tatam je svěžest mládí.“

„Pro nás je stále ze všech nejkrásnější, protože ze všech nejlepší, „ oddaně řekla dívčina, která tak silně doufala, že jí Anežka zbaví dotěrného vdovce.

„Jakž by nebyla krásná v našich očích, když stále divy činí,“ řekla matka s umírajícím dítětem v náruči. „I mého broučka uzdraví.“ A ze široka vypravuje, jak její sousedka prý byla nemocná, jen však pojedla jablíčko, které jí starší sestra poslala, hned byla uzdravena. Sestra fortnýřka potvrzuje, že je to pravda. „Nu, co mám s vámi dělat,“ dodává pak s povzdechem a všechny najednou je přijme dovnitř „Pojďte a za druhými dveřmi najdete naši starší sestru. Mluvte však jeden po druhém, nedočkavci.“

Anežka vítá všechny úsměvem. Ještě jí nestačili vypovědět svoje trampoty, už se nemocné dítě usmívá a spokojeně pobroukává, to se ho Anežka jen letmo dotkla, to mu jen křížeček na čílko udělala, a smrt je za horama. Matka radostí padá na kolena. „Ne přede mnou,“ brání jí Anežka. „Před Bohem poklekej, je ukryt ve Svátosti Oltární. Jdi do chrámu a tam mu děkuj. To on ti dítě uzdravil. Jen Bůh ví, zdali je duši lépe na světě anebo na věčnosti.“

„Říká se,“ hlesla dívčina nesměle, „že prý jsi dítě královo ze smrti probudila a zas mu poručila umřít.“

Sestra Anežka lehce povzdechla. „Podivné věci slouží Bohu právě tak, jako každá všední maličkost. Lidé však dají více na podivnost. Nu, dobrá, snad ti bude tento příklad ku prospěchu. Ano, přinesli ke mně do kláštera mrtvou neteř a královna tak plakala, že ze soucitu jsem prosila Pána, aby jí dcerku vrátil k životu. Bůh mě ve své dobrotě vyslyšel. A víš, co řekla vzkříšená? „Proč mě voláte zpět do temnot světa? Byla jsem tolik šťastna ve světle věčném. Jestli mě ponecháte na živu, nikdy se na nikoho neusměji, budu se trápit po té kráse, kterou jsem tam v té blaženosti poznala.“ - A tak mi nezbylo, než prosit Pána, aby zas duši tělu odňal.“

„Jak podivné, jak podivné!“ blekotal sedláček . . . „Ale já ještě nejsem zralý pro nebe,“ šťastně si vzpomněl, jak omluvit svoji bázeň.

„I já bych chtěla, aby mi dítě žilo a chválilo zde Boha na zemi,“ zašeptala matka.

„Já chci být šťastná podle volby svého srdce anebo umřít,“ vykřikla dívčina, která tiskla v dlani slzami zvlhlý šátek. Anežčiny temné oči, podkreslené kruhy, jež tam vyryly noci, probdělé v modlitbách, zahořely zvláštním jasem. „Tisíce životů, tisíce údělů, tisíce písní, hlásajících slávu Tvůrce. Ať už zpíváme rozličně, jak to chce Pán, v jedné tónině jsme všichni sladění, a to v soulad své vůle s vůlí Boží. Nejdříve o to pros ty, matko dítěte, aby to uzdravení bylo podle plánů Božích k jeho dobru. Ty, sedláče, tolik se o krk neboj a více v Boha důvěřuj, On i smrt může proměnit v sladkost. A ty, má dceruško, jdi domů v pokoji a modli se, aby tě vdovec nechtěl, nechce-li tomu Bůh. Neboť věř, kdyby to Bůh chtěl, i s tím vdovcem bys byla šťastná.“

Otče náš... Zdravas Maria...

Úvaha na šestý den

Již za svého života v klášteře vyprošovala Anežka zázraky. Ne ona, nýbrž Bůh jejím prostřednictvím činil zázraky, pro její lásku, oběť, pro její modlitby.

I my prosíváme Boha za různé dary a milosti. Ale jak málo jsme hodni vyslyšení. Právě proto si voláme ku pomoci světce, proto se touto nověnou obracíme na svatou Anežku, aby nám ona vyprosila, čeho sami nejsme hodni dosáhnout. Proč je Anežčina přímluva tak mocná? Protože vždy a ve všem hleděla plnit vůli Boží. I nyní, když se v nebi přimlouvá za nás, plní tak vůli Boží. Je-li naše prosba v souladu s plány Boží Prozřetelnosti, pak nám Anežka Česká jistě pomoc vyprosí. My sami nejsme jasnozřiví a často považujeme něco za dobré pro nás, co by nám v budoucnu mohlo duchovně nebo hmotně škodit. A tu Bůh jedná s námi jako otec s nerozumným dítětem, které se dožaduje nože. Nedá mu ho, aby si dítě neublížilo.

Odevzdejme se vždy s důvěrou do této otcovské Prozřetelnosti. Když se modlíme, modleme se ve smyslu: „Ne má, ale tvá vůle se staň!“ - a pak můžeme být jisti, že tento soulad naší vůle s vůlí Nejvyšší nám přinese požehnání.

Umiňme si dnes, že cokoliv důležitého budeme podnikat, vždy to doporučíme do vůle Boží. Tím postavíme svou záležitost na pevný základ a získáme klid v duši.

[Modlitba k svaté Anežce České za vyslyšení](#)

[Litanie k svaté Anežce České](#)

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Čtení na sedmý den

Bouře

Zešedlo nebe nad Prahou, těžké mraky se valily oblohou, bouře byla na spadnutí. Den se nachýlil k večeru a ženy zažihaly louče za dveřmi sednic, petlicemi dobře zavřenými, neboť dnes se nikomu neotvírá, nevíš, zdali i v příteli není zakuklen nepřítel. A v domech u žen zůstávali jen starci, neboť muži a jinoši si stelou ve vojenských stanech. Ten v královském a onen v odbojnickém pluku. Mají proč ženy doma Boha vzývat. Syn stojí proti otci, otec proti synu, v kmitavém plameni loučí se předem rdí krev, v příštích hodinách prolévána.

Králevic Přemysl Otakar II. postavil vojsko proti otci. Král Václav I. spěchá ztrestat odbojného syna. Má proč být zachmuřena česká obloha, mají proč kvílet ženy při zamčených dveřích. Jen jedna z nich se nezalekla blesku, který ohnivým bičem švihl nebe právě Na Františku. Hrom burácí, až se stěny chvějí, ale Anežka, druhdy Přemyslovna, nyní starší sestra chudých řeholnic svaté Kláry, pevným krokem přešla ambity, aby se dostala do klášterního kostela. Čeká ji velký úkol - vyprosit usmíření svého bratra Václava s odbojným synem a zachránit tak stovky duší, které náhlou smrtí v boji by snadno mohly ztratit blaženou věčnost.

Chrám je ponořen do tmy. Jen červené světélko nad oltářem jí naznačuje směr. Poklekla před svatostánkem. Rozpjala paže k úpěnlivé modlitbě. Můj milovaný Pane, pomoz! Tvým vnuknutím jsem poslala dopis odbojnému synovci i královskému bratru. Synovec odepsal, že je ochoten se smířit, ale král doposud neodpověděl. Dnes jsem, můj dobrý Ježíši, poprvé litovala, že my, klarisky, máme přísnou klauzuru a nesmíme vycházet ven. Spěchala bych za králem, abych na něm vyprosila usmíření s jeho synem. Ani bouře bych se nebála. Ale nesmím. Slyšíš, můj Ježíši, nesmím, když nechci porušit řeholní kázeň, ač jsem dcera královská. Ale u tebe je všechno možné, můj Bože, všechno. Prosím tě snažně, dej této zemi mír!

Pojednou se Anežka cítí lehká, jako by se vznášela. Co se to s ní děje? Vždyť je na Hradě, poznává dlouhou chodbu, která vede k ložnici krále. Hle, u dveří leží na medvědí kožešině věrný sluha Velek. Zřejmě ji nevidí. Lehce ho překročila, dveře komnaty se před ní samy otvírají. Vidí krále Václava, jak sedí zamyšlen u krbu, její dopis je pohozen na stole.

„Bůh s tebou, bratře!“

Překvapeně vyskočil z křesla. Promnul si oči, jako by jim nevěřil. „Ty, Anežko? A v takovém nečase?“

„Drahý bratře, přicházím naléhavě prosit, nezdvihej meč proti vlastní krvi!“

„Jakže? Chceš, abych vzpurné mládě nechal bez trestu? Chce mě připravit o trůn, sám se zmocnit vlády. To schvaluješ, že mluvíš o smíru?“

„Ne, neschvaluji. Jak bych mohla? Také jsem Otakarovi napsala, že se dopouští hříchu.“

„Tys mu také poslala list?“

„Před napsáním jsem se celou noc modlila, aby mi dal Bůh vhodná slova, jimiž by bylo možno zastavit příval utrpení, který se valí vaší vinou na lid. Dnes mi posel přinesl odpověď:“

„Odbojník si dal sotva říci.“

„Mýlíš se, králi. Kdybych jednala jen ze své vůle, pak by má slova byla marná. Já se však s Bohem radila a Pán mi vnuknul, co mám psát. Otakar tě velmi prosí, abys mu odpustil a smířil se s ním. Chce být zase poslušným synem.“

„Tos dokázala, Anežko?“ Král je tak překvapen, že neví, co dál říci. Ale z výrazu jeho obličeje Anežka zřetelně čte, že nepřišla nadarmo. Takoví jsou, pomyslíla si, po smíru touží oba, otec i syn, ale navenek zůstávají tvrdí a žádný z nich by sám neřekl první smírné slovo.

„Mohu vzkázat tvému kralevici, že ho nebudeš trestat? Ať rozpustí odbojné vojsko a přijde se s tebou smířit, a to ke mně na František. Podáš mu ruku?“

„Tobě, Anežko, nic nelze odřeknout,“ nezvykle měkce řekl král. „Myslím, že ani Bůh tvou prosbu nikdy neodmítne. Ale jak se chceš dostat zpátky do káštera?“

„Tak jak jsem se dostala k tobě, bratře. O to se postará Bůh.“

Anežka cítí bolest v rozpjatých pažích, současně však zalévá její duši blažený mír. Odchází z kostela do své cely s jistotou, že byla vyslyšena. Mír je zachráněn.

Otče náš... Zdravas Maria...

Úvaha na sedmý den

Bůh dopřál Anežce bilokaci, aby včas zajistila smíření otce se synem. Bilokace je zvláštní úkaz, kdy živá osoba může být současně na dvou místech. Známa je schopnost bilokace u sv. dona Boska, stigmatizovaného P. Pia a jiných. Vědecky se tímto úkazem zabývá psychotronika.

Rozhněvat se je lidské, setrvat ve hněvu je ďábelské. Co zla bylo způsobeno jen proto, že lidé neumějí uvést ve skutek radu - Slunce nezapadej nad vašim hněvem! Obvykle se ke hněvu pojí pýcha - cože, já bych měl první promluvit vlídné slovo? On mi ublížil, ať on přijde - říká leckterý křesťan a tvrdí při tom, že on se na toho druhého nehněvá, ale už s ním nic nechce mít. Kolik manželství bylo rozbito jen proto, že hněv zdomácněl u rodinného stolu.

Jak je tomu u mne? Dovedu svůj hněv brzy zkrotit anebo nechám jím vláčet své srdce, jak se mu zachce? Kdybych se přemohl, pokusil se o smíření, možná, že budu mít úspěch. Když budu odmítnut, zůstane mi čisté svědomí, že jsem učinil vše, co

bylo v mé moci. Ostatní už nebude mou vinou. Rozhodně se vynasnažím, abych se s pomocí Boží s nikým dlouho nehněval.

Často se dostáváme do nepříjemné situace, když nám přátelé a příbuzní vyprávějí o svých nesvárech a chtějí, abychom jejich jednání schvalovali, stáli na jejich straně v tom či onom sporu. Někdy jsme přihodili polínko na takový oheň a pomohli ho rozdmýchat ať vědomě či nevědomě. Je to pro nás hanba před Anežkou, která by takové naše jednání nemohla schválit (ona jistě nazíráním v Boha vševědoucího vidí stav naší duše líp nežli se vidíme sami). Napravíme to vše jedině tím, že upřímně Anežce slíbíme nápravu: v budoucnu budeme jednat podle jejího příkladu a slovem i skutkem se vynasnažíme mírnit nesváry, usmiřovat rozhněvané. Svatá Anežko Česká, pomáhej nám v tom!

[Modlitba k svaté Anežce České za vyslyšení](#)

[Litanie k svaté Anežce České](#)

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Čtení na osmý den

Rozloučení

Bylo pondělí po čtvrté neděli postní. Psalo se léta Páně 1282. V prosté cele na tvrdém lůžku leží Anežka Přemyslovna. Na chladné zemi okolo lože klečí ostatní sestry. Všechny se hlasitě modlí. Občas některá z mladších klarisek do žalmu vzlykne, ještě se nenaučila krotit svůj žal, ještě jí slzy zrádně utíkají z pod sklopených víček.

Anežka leží nehnutě. I její temné zraky, dnes pod klenutým čelem zapadlejší nežli jindy, dívají se kamsi vzhůru. V rysech obličeje se zračí velký klid a světlo ztajeného úsměvu je živé tak, že abatyše, klečící u Anežčiných nohou, v srdci zadoufala, že Anežka se zase uzdraví.

Jako by Přemyslovna četla v myslích, ihned se její temné oči obrátily k představené. A k údivu všech řekla: „Doopravdy mne volá Pán, odcházím od vás, sestry. Bylo mi dobře mezi vámi. Ale tam je můj pravý domov.“

Tu všechny pochopily. I ta nejmladší zadržela vzlyk a dětsky udiveným pohledem se ptala, nahlas si netroufala, byla teprve novickou. Avšak Anežka rozuměla beze slov a opět řekla: „Není třeba se strachovat před sestrou smrtí, která nás doprovází k Otci. Pro radost ze shledání, pro touhu po Tom, od něhož jsme vyšli, duše se zapomíná bít.“

„Krásná jsi smrti spravedlivého,“ zašeptala abatyše. A tu, hle, jedna ze sester, která již po několik let byla nemocná tak těžce, že sama nechodila, pouze za pomoci druhých, doplížila se po kolenou k Anežce a žadonila: „Miláčku Boží, sestro Anežko, požehnej mi, nežli se rozejdeme. Snad je to rozchod nakrátko. I já jsem skoro na pokraji hrobu. Ty jsi však Bohu milejší, dej mi, své požehnání.“ Anežka Přemyslovna se mírně usmála. Chvíli mlčela, modlíc se v srdci, potom pokorně odvětila: „Já nejsem představená a není na mně udělovat požehnání.“

Avšak nemocná klariska sama si vzala Anežčinu ruku a položila na svou hlavu. A k nesmírnému úžasu všech ihned vstala zdráva.

Anežka Přemyslovna brzy pak umřela. Teskně zvonily zvony Na Františku, zaplakal lid, který ji znal a miloval. Když její mrtvé tělo bylo vystaveno v chrámu, po čtrnáct dní k té prosté, černé rakvi putovaly davy, aby se rozloučily s milovanou služebnicí Boží. Nejeden zázrak se stal v oné době, Bůh dával hojně důkazů, jak je mu tato řeholnice milá.

Tělo svaté Anežky bylo pohřbeno v klášterní kapli. V pozdějších bouřných dobách, kdy klášteru hrozilo nebezpečí, tělo Anežky České bylo přeneseno, bohužel, dodnes nevíme kam.

Otče náš... Zdravas Maria...

Úvaha na osmý den

Svatá Anežka Česká se smrti nebála. Jako pravá křesťanka se těšila na odchod z tohoto světa, neboť jasně chápala, že pravý domov nás všech je Kristovo království na věčnosti. Věděla, že je to cíl lidského života. Mám-li před sebou cíl a docházím-li k němu, není proč se lekat. Každý závodník je šťasten, že dorazil k cíli bez nehody.

V tom je ovšem ten háček - dorazit k cíli bez nehody. Pro duši je takovou nehodou těžký hřích, ztráta milosti posvěcující, bez které se nikdo do nebe nedostane. Kristus přece řekl: „Co platno člověku, kdyby celý svět získal, avšak na duši škodu utrpěl.“

Chápeme i my správně smysl křesťanova života? Žijeme tak, abychom se nemuseli smrti obávat?

Zakončeme tuto nověnu dobrou svatou zpovědí a sv. přijímáním, abychom byli v milosti posvěcující a svatá Anežka se nemusela před Bohem stydět za naši duši, když Bohu přednáší naše prosby a přimlouvá se za vyslyšení.

Místo další úvahy se nyní pomodli obvyklou [modlitbu k svaté Anežce České za vyslyšení](#) a pak [litani k svaté Anežce České](#) a hned po ní si udělej zpytování svědomí a přípravu na sv. zpověď, kterou si vykonej zítra, aby při prosbě o dary Nejvyššího Pána byla duše oblečena ve sváteční roucho. Alespoň poslední den, jestliže jsi tak ještě neučinil během novény.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Čtení na devátý den

Doporučení z nebe

Psal se rok 1947. V malé ozdravovně v Ryjicích u Ústí nad Labem stojí v ambulanci dva lékaři a pacientka Marie.

„Radil bych vám, slečno, abyste si dala založit pneumotorax.“ „Ale - vždyť mám už plíce docela zdravé,“ namítá Marie a tázavě se dívá na druhého lékaře, který ji léčil dříve a ještě nedávno označil její zdravotní stav za velmi dobrý. Dnes se však mladý lékař tváří velice vážně.

„Při posledním rentgenovém snímku vašich plic jsme objevili zcela nový nález. Nu, maličkost,“ - zaváhal, zrozpačitěl při lži ze soucitu. „Maličkost, ale z opatrnosti, pro jistotu, bych vám radil, dejte si založit pneumotorax.“

Ještě se pokoušela namítat, že přece pneumotorax brala tak dlouho na starý nález, až jí už nešel píchat.

„Nu, vidíte, ale pomohl vám, vždyť se vám první nález pneumotoraxem vyhojil,“ rychle řekl primář.

„Ano, ale brala jsem vzdušné náplně čtyři a půl roku a za tu dobu mi pohrudnice ztvrdla na starou podešev,“ dodala Marie s hořkým humorem. Pak se už mlčky svlékla a položila se na operační stůl. Operační jehla vnikla do pokožky, projela svalem lehce a pak se zastavila. Narazila na tvrdou pohrudnici. primář nahmátl jiné místo mezi dvěma žebry a píchl jehlu podruhé - pak po třetí - marně. Pacientka měla pravdu. „Nejde to,“ řekl primář nešťastně. „Pohrudnice se nedá prorazit. „

„Vždyť jsem to říkala - za čtyři a půl roku propíchaná jak cedník a tvrdá jak podešev,“ Marie se směje. Ale lékaři se tváří velmi vážně. Mluví o ležení, naprostém klidu, žádný pohyb, žádné vycházky z ústavu, ba, ani ne procházky v parku ozdravovny. Je to tedy se mnou mnohem horší, nežli za prvního onemocnění, uvědomuje si Marie. Jistě mám pořádnou kavernu na plicích, ale neřeknou mi to, nechtějí mě lekat.

„Jak dlouho asi budu ležet, pane primáři?“

Váhal s odpovědí, pak řekl nejistě: „Snad půl roku, snad kapánek déle.“ Nemusel ani krčit rameny, Marie už věděla, že to znamená nejmíň rok, znala ty „kapánky“ v hovorech doktorů s pacienty plicních nemocí: duševní nálada pomáhá léčit, nesmějí být polekáni pravdou. Nu, dobrá, Marie se hned nelekne, děj se s ní vůle Boží.

„Spolehněte se, pane primáři, budu poctivě ležet třeba rok, až si vyležím uzdravení. Nemohl byste mi napsat doporučení do Tater?“

Doporučení do Tater bylo Marii ochotně přislíbeno. Ale jiné, mnohem účinnější doporučení je předešlo.

Přijela přítelkyně Lída. Byla to konvertitka, pro kterou přímluva svatých měla půvab novosti. Proto se velmi podivila, že Marie chce klidně půl roku ležet, než se jí kaverna zavře. Proč neprosit o přísun zdraví prostřednictvím některého Přímluvce anebo Přímluvkyně?

„Budeme prosit společně,“ navrhuje Lída. „Třebas tvou birmovací patronku, blahoslavenou Anežku, kterou mám také velmi ráda. Jakmile se vrátím do Prahy, pošlu ti sem nověnu k bl. Anežce České a začneme se modlit současně, já v Praze a ty tady, třebas příští středu, ano?“

Marie svolila. Příští týden, ve středu ráno, začala nověnu. Toho dne měla prvně normální teplotu po celý den. I druhého dne a po všechny dny nověny teplota pacientky Marie zůstala nezvýšená. Osmého dne nověny k bl. Anežce České pocítila Marie na prsou prudké bolesti. Zdálo se jí, že se jí bortí plíce, po celý den velmi trpěla. Ještě nikdy takové bolesti nezakusila. Co se to s ní děje? Přesto příštího dne v důvěře nověnu dokončila a požádala ošetřujícího lékaře, aby jí udělal nový rentgenový snímek.

„Kdy byl udělán poslední snímek? Před měsícem? Nu, dobrá, tak si zítra přijďte na rentgen.“

Když se druhého dne Marie podívala do zrcadla, byla překvapena svěží barvou svého obličej. Tak dobře jsem už dávno nevypadala, pomyslíla si radostně a její důvěra byla posílena. Proto, když se jí lékař zeptal, jak se jí daří, vesele odpověděla:

„Velmi dobře. Uvidíte, pane doktore, že dnešní můj snímek bude čist'oučký, jako by ho rejžákem vydrhnul.“

Lékař neodpověděl. Jen jeho oči promluvily a v těch byl hluboký soucit: těšíš se, ubohá, protože nevíš, jak je to s tebou vážné, to četla zřetelně v jeho očích, ale znovu se zasmála, protože cítila dobře, že ji blahoslavená Anežka nezklamala.

„Až bude rentgenový snímek suchý, společně se na něj podíváme,“ řekl lékař, „počkejte si tady.“

Marie čeká plna napětí. Přichází primář. „Váš nový snímek? Na ten jsem také zvědav, podívám se s vámi. Pojd'me!“

Zase jsou pohromadě všichni tři, jako před měsícem - nu, za měsíc se nelze u kaverny nadít velké změny - myslí si v duchu oba lékaři současně, zatímco laborant vyhledává suchý snímek. A ještě další lékař je tu, aby byl bezděčným svědkem, neboť sotva se primář podíval na snímek, překvapeně vykřikl: „Je čistý!“ „Jak je to možné?“ užasle přihlížejí oba další lékaři. „Vskutku! Kaverna se zavřela.“ Ještě srovnávají nový snímek se snímkem posledním, na kterém objevili kavernu - člověk se může mýlit, ale fotografie nikoliv, ta je přesná. „Je to nepochopitelné, slečno, ale jste zdráva.“

„Uzdravit se za pouhý měsíc při tak vážné plicní nemoci - to je neslýchané,“ vrtí hlavou mladý lékař.

„Ne za měsíc, pane doktore. Za pouhých devět dní, během novény k blahoslavené Anežce České,“ usmívá se Marie radostně. Od té doby uplynula léta. Marie je zdráva. Postaví-li se za rentgen, po kaverně na plicích není ani stopy.

Otče náš... Zdravas Maria...

Úvaha na devátý den

Častokrát slyšíme říkat i věřící lidi, že dnes už se zázraky nedějí. Nemají pravdu. Zázraky jsou i dnes možné, neboť láska Boží k nám a všemohoucnost Boží se nemění a jsou stejné v každé době. Zato dnešní člověk se velmi změnil. Má méně důvěry v pomoc Boží, nežli ji měli lidé dřívější, má také méně dobré vůle prosit Boha o tuto pomoc a jeho svaté o přímluvu. Kristus řekl svým apoštolům, že kdyby měli pevnou víru, i hory by mohli přenášet. Pokud měl svatý Petr v Pána pevnou důvěru, i po vodě mohl jít suchou nohou jako Pán Ježíš; jakmile začal pochybovat, ztratil také nadpřirozenou schopnost a začal tonout. To vše bylo řečeno a událo se pro nás, pro věřící všech dob, abychom si uvědomili, že máme velikou moc dokázat podivuhodné věci, máme-li naprostou, pevnou víru ve všemohoucnost Boha, který může vše, i zdánlivé nemožnosti, učinit možnými.

Víra je ovšem také dar nadpřirozený. Namítneš tedy, že za to nemůžeš, že se ti takového daru od Boha nedostalo. Učinil jsi vše, abys tento dar obržel? Modlil ses o to? „Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlucte a bude vám otevřeno,“ odpovídá vám na vaši námitku Kristus. A nejjistější cestou k získání pevné víry je časté svaté přijímání.

I dnes se dějí zázraky. Nejen v cizině, na poutních místech světové pověsti jako jsou Lurdy, Fatima a jiné. I u nás, často v naší blízkosti, ale nedovídáme se o nich. Okolí by je zlehčovalo, lidé by se jim vysmívali, proto ti, kdož takovou milost obdrželi, raději příliš mnoho o tom nemluví.

Je ovšem pravda, že vše nelze považovat za zázrak, leccos se dá vyřešit přirozenou cestou. Proto církev uznává za zázračné vyslyšení jen to, co je doloženo svědky a důkazy, při uzdravení dobrozdání lékaře, jak tomu bylo v případě, který jsme si dnes četli a který je zcela pravdivý.

Umiňme si, že se budeme dnes modlit za zvláštní důvěru a nedojdeme-li ještě vyslyšení po první novéně, budeme ji opakovat. Jsou známy případy, kdy Bůh zkoušel trpělivost i důvěru prosících tím, že jich vyslyšel až po třetí opakované novéně.

Svatá Anežko Česká, nauč nás pravé důvěře v pomoc Boží!

[Modlitba k svaté Anežce České za vyslyšení](#)

[Litanie k svaté Anežce České](#)

Modlitba na ukončení novény

Věčný Otče, skrze přimluvu naší drahé Anežky Přemyslovny prosili jsme tě o udělení milosti, aby . . . a pevně doufáme, že nás vyslyšíš. Předem ti vzdáváme pokorné díky a slibujeme, že budeme ctít po celý život svatou Anežku Českou a šířit při každé příležitosti úctu k ní, jak je to tvá svatá vůle.

Jestliže tvá nekonečná moudrost zkouší naši odevzdanost do tvé svaté vůle a nesplní naše přání, jak bychom to chtěli, prosíme vroucně pro předrahou Krev našeho Pána Ježíše Krista, za nás prolitou, aby se nám dostalo všech ostatních milostí, potřebných pro duši i tělo, abychom setrvali v dobrém a došli jednou spásy Amen.

Svatá Anežko Česká, oroduj za nás!

V Božím plánu má všechno své místo a svůj čas

Víme, že o svatořečení Anežky Přemyslovny usilovala už její praneteř královna Eliška, která měla ve svém pohnutém, bolesti plném životě mnohou příležitost prosit o nadpřirozenou pomoc svoji pratetu, proslulou svatostí života. Tak se stalo také r. 1315, kdy královna po narození své dcerky Guty, těžce onemocněla a vzývajíc Anežku o pomoc, byla zázračně uzdravena. A právě tehdy slíbila zasadit se vši silou o to, aby Anežka byla kanonizována. Spojila se v tomto úsilí se sestrami klariskami, avšak tomuto spojenému úsilí mocné královny a zbožných jeptišek se podařilo pouze to, že kolem r. 1328 byla konečně sepsána legenda, která měla být podkladem kanonizačního procesu. Na provedení této akce již život nešťastné královně nestačil. Zemřela r. 1330 a brzy poté následovala doba pro církev nejhroznější . . . K svatořečení nedošlo ani v následujících stoletích z důvodů politických i náboženských, byť o její svatosti nebylo nikdy sebemenších pochyb. Teprve v r. 1874 byla prohlášena za blahoslavenou. Podle zmíněné legendy se Anežčiným nadpřirozeným přičiněním uzdravil syn Václava I. Dobové písemné listiny se zmiňují o dalších četných případech zázračného uzdravení a abychom vzpomněli aspoň jednoho konkrétního případu, který hrál při kanonizaci samé mimořádnou úlohu, uvádíme jeden za všechny, k němuž došlo v době poměrně nedávné.

V listopadu 1941 přivezli do Vinohradské nemocnice penzionovaného majora policie Františka Reisingera. Diagnóza, podepsaná MUDr. Havránkem, zněla: »Cholangitis suppurativa acuta, sepsis collivaccilaris, icterus, anaemia, hypochromia, cachexia, enfisema pulmonum, fibrosis myocardis sclerotica, atheromatosis aortae, hypertrophia prostatae, cystitis chronica.« Případ vypadal na brzký exitus, avšak stačila vroucí modlitba paní Růženy Reisingerové k Anežce, aby se penzionovaný major Reisinger uzdravil. Podle svědectví milosrdné sestry Františky Stuchlíkové prohlásil MUDr. Havránek, že pacient se uzdravil zázrakem. Jistě netušil, že o čtyřicet osm let později jeho výrok bude mít zásadní význam pro Anežčinu kanonizaci. Protokol o Reisingerově zázračném uzdravení, který patřil do dokumentace předkládané Římu, tvořil zvláštní svazek, sice mnohem tenčí než souhrn postulata causae, avšak zkoumaný zřejmě s mimořádným zájmem.

Podívejme se nyní do současnosti. Svatořečení Anežky České v roce 1989 přineslo a stále přináší bohaté ovoce. K největším zázrakům patří samozřejmě především politické změny, k nimž byl v tomto roce položen začátek. O jejím zázračném zásahu do událostí konce r.1989 jsou věřící přesvědčeni a proto se také s důvěrou a pevnou vírou na svatou Anežku Českou obracejí i mnozí jednotlivci se svými starostmi a problémy.

Paní Holková dostávala řadu žádostí, aby opatřila svoji nověnu novým a novým zájemcům a vedle toho mnozí z těch, kteří ji použili, jí osobně, písemně či telefonicky děkovali, že ji napsala, neboť po vykonané nověně došli vyslyšení . . .

I. vydání novény se ujala Česká katolická charita, ovšem tehdy ještě totalitní úřady povolily velmi nízký náklad, který byl brzy rozebrán. Nověna šla z ruky do ruky, opisovala se a nejrůznějšími cestami byla rozmnožována. Nakladatelství „Lípa“ ve Vizovicích realizovalo dva několikanásobné náklady, vydalo nověnu i ve slovenštině a nyní dochází k vydání třetímu. Stává se tak v roce, kdy uplyne již 790 let od narození sv. Anežky České a kdy se autorka Marie Holková dožívá požehnaných 90 let.

Novému vydání novény jsme věnovali hodně pozornosti, při čemž přihlížíme i k velkému počtu dopisů, potvrzujících, že nověna, postavená na bodech, pro každého přijatelných a každým realizovatelných, skutečně pomoc přináší.

Jako svědectví opravdové účinnosti novény vybrali jsme alespoň z několika dopisů úryvky. Například paní M.M. z Brna-Řečkovic napsala: „Věřte mi, že nověna mi velmi pomáhala, neboť jsem měla dcerku velmi vážně nemocnou. Nyní je v plném invalidním důchodu, ale jsem šťastna, že to tak dopadlo.“ - Jistě toto svědectví doplní čtení na devátý den a není ojedinělé, protože paní T.M. z Ostravy nám napsala: „Sotva jsem dorazila po hospitalizaci domů z nemocnice, plna radosti, že jsem opět mezi svými drahými, volala mi spolupacientka plna smutku, že na postel, již jsem uvolnila, byla uložena 21 letá maminka, která po porodu ochrnula, - její tělo leží bezvládně - myšlenky propadají beznaději, - na dětském oddělení čeká zdravé miminko. Chtěla bych jí se svou dcerou pomoci alespoň modlitbou novény k sv. Anežce České, kterou vydalo Vaše nakladatelství. Má osobní prosba byla jejím prostřednictvím vyslyšena. Měla jsem ji však zapůjčenou od paní, která už u nás není. Proto Vás MOC a MOC prosím, zašlete mi alespoň jeden výtisk . . .“

Je samozřejmé, že jsme ihned žádosti vyhověli. Zásilka byla potvrzena, paní M. nám napsala: „Upřímně Pán Bůh zaplat' za její rychlé a bezplatné zaslání. Kéž by Vaše přičinění a moje prosby došly vyslyšení . . .“ Další události nám po letech vypsala postižená mladá maminka sama. Přiznala, že vyrůstala v nevěřící rodině, že o Bohu nevěděla vůbec nic. Když těžce onemocněla a lékaři si s ní nevěděli rady, začala přemýšlet, kdo by jí mohl pomoci. Jedinou její nadějí na nemocničním lůžku byl Bůh. Modlila se svými slovy, ale i tak ji Bůh vyslyšel. Do týdne lékaři zjistili nádor na krční páteři, který utlačoval míchu. Šestihodinovou operaci prodělala přesně měsíc po porodu. Síla se jí začala pomalu vracet, za 14 dnů již byla přeložena na rehabilitační oddělení a za měsíc a půl již byla doma, u své dcerušky . . . Dnes

jezdí na kole, sportuje, nikdo na ní nepozná vůbec žádné postižení. „Těch necelých pět let jsem využila k výchově dcery a také ke studiu Bible - božího slova. Za tuto dobu jsem už dost věcí pochopila . . .“

I tady měla nověna jistě svoji nemalou zásluhu. Právě proto patří do každé křesťanské rodiny! Svátá Anežka Česká nás učí pravé důvěře v pomoc boží!

Za nakladatelství „Lípa“ - Vizovice

A. J. Rychlík

Nezapomenutelná slova, pronesená v souvislosti se svatořečením Anežky České církevními představiteli

Svatý Otec Jan Pavel II.:

„Svůj odkaz dává nová světice i vám, drazí její krajané, ba vůbec všem. Lidské dějiny jsou v ustavičném kolotání. Doby se mění s nástupem nových generací a se stále novými objevy vědy. Na obzoru lidstva vystupují stále nové techniky, ale stejně tak i nové potíže. Kristova pravda však, která přináší světlo a spásu, přetrvává i v tomto běhu událostí . . . Ve svém dlouhém životě, uprostřed nemocí a starostí, svátá Anežka uskutečnila svou službu opravdu hrdinsky, z lásky k Bohu dívajíc se stále jako do zrcadla na Ježíše Krista, jak jí to radila svátá Klára. Anežka Česká, kterou dnes s radostí vzýváme jako svatou, i když žila tak dávno před námi, měla význačný podíl na občanském a kulturním vývoji svého národa a zůstává i nám blízkou pro svou křesťanskou víru a svou lásku: je vzorem odvahy a duchovní oporou mladým dívkám, které se velkodušně zasvěcují řeholnímu životu, je příkladem svatosti všem, kteří následují Krista, je povzbuzením těm, kdo chtějí sloužit láskou, která se dává úplně a zcela všem, bez ohledu na přehradu, rasy, národnosti nebo mentality, je nebeskou ochránkyní na naší každodenní cestě plné překážek. Můžeme se k ní tedy obracet s velkou důvěrou a nadějí.“

Kardinál František Tomášek, arcibiskup pražský a primas český

„Život Anežky Přemyslovny má i po 700 letech mnoho co říci dnešní době. Příkladem královské dcery, která se cele věnovala všem potřebným, zvláště nemocným, by měli v nynější době, jež klade někdy příliš velký důraz na konzumní život, následovat všichni z nás.“

Pro křesťany v České republice a na celém světě je to výzva, aby nebyli jenom formálními křesťany, ale aby opustili své sobectví a celým svým životem napomáhali ostatním.“

Biskup ThDr. A. Liška:

„Prohlášení Anežky za svatou je výzvou k péči o život, k tomu abychom se více starali o nemocné, trpící a postižené tak, jak to činila ve svých dobách Anežka Přemyslovna. A to připomínám právě ve věku technickém až přetechnizovaném - žádné sebedokonalejší přístroje nemohou nahradit lidskou blízkost.“

Biskup Jan Lebeda:

„Anežčino zasněné poselství zaznívá po sedmi stoletích do nového tisíciletí křesťanského letopočtu, který musí začít v jejím obnovitelném radikálním duchu opravdovějším životem křesťanů podle evangelia. Průhledem staletími nás Anežka vede k poznatkům, jak jsme se vzdálili našim přemyslovským prvokřesťanům Václavovi a jeho bábě Ludmile, kteří vítězili heroickou trpělivostí a láskou vedoucí až k sebeoběti. Anežka především zdůrazňuje, co v praxi křesťanského života bylo u nás nekřesťanské, neevangelní - a to je zvláště nenávist a pomstychtivost, neochota překonávat zlo dobrem. Anežka připomíná nutnost jednoty národního celku přes všechnu názorovou rozdílnost. V jejím životním příběhu je zvláště výrazné přimknutí se k zemi a jejímu lidu. To se také projevilo tím, že vědomě neodešla ze svého národa do ciziny, nedala své síly a svou krev cizím vladařům. Celoživotně se přimkla k chudým a bezmocným a pohrdaným, jimž se stala sestrou.

V Anežčině sesterskosti je jásavé přitakávání k tomuto vezdejšímu životu i láska k těm, kdo v pozemském čase pokojně snášejí nemoc a soužení. Anežka ze své svatozářné plnosti rozdává radost evangelia, optimismus, v němž byli upevněni její současníci, když po její smrti uhasínal hladomor a o Vánocích se nad Hradčany jako její úsměv objevila veliká duha - naděje do budoucnosti.“